

— Не, нѣма животъ съ нея — трѣбва да я махна! мисли горкиятъ пияница и помѣрва да я хвърли на пжтя, но близкиятъ стражаръ го спира.

— Ей, приятелю, запретени книжки хвърляшъ изъ улицата? казва му стражарьтъ заплашително. Искашъ ли да идешъ въ дупката?

Пияницата бързо скрива съвестъта въ джеба си и отминава. И като се оглежда насамъ-нататъкъ, доближава крѣчмата на стария си познайникъ Прохоричъ. Той надникна тихо на прозореца и, като видѣ, че крѣчмата е праздна, а Прохоричъ дрѣме, влѣзе вжтре. Доде крѣчмарьтъ се усѣти, пияницата му втикна ужасната съвестъ въ ржката.

II.

Известно време крѣчмарьтъ стоя съ опулени очи; после изведнажъ го облѣ потъ. Нему се стори, че продава безъ патентъ, но като се огледа хубавичко, видѣ, че има такъвъ. Той погледна книжната дрипа, която му бѣше въ ржцетѣ, и му се стори, че я познава.

— Ха! спомни си той — Та това е сжщата дрипа, отъ която съ голѣма мжка се отървахъ, преди да извадя патентъ. Да, сжщата е! Като се убеди, че това е тъй, крѣчмарьтъ съобрази, че сега ще му трѣгне назадъ.

— Знамъ азъ: каквото и да заловя, нѣма да излѣзе на добъръ край! Тѣй разсжждаваше крѣчмарьтъ и изведнажъ се разтрепера и пребледнѣ, като че ли нѣщо страшно го бѣ сгазило.

— Колко е лошо да напивашъ хората! пришепна на ухото му събудената съвестъ.

— Жено! Ирино! извика изплашениятъ крѣчмаръ.

Притече се жена му и като видѣ, какво държи мжжътъ ѝ, съ всичка сила завика: „помощъ, хора, опропацени сме!“

— И отъ де накжде съмъ длѣженъ за мигъ да изгубя всичко заради тоя нехранимайко? питаше крѣчмарьтъ, като намекваше за пияницата, който му вмъкна съвестъта. А едри капки потъ облѣха челото му.

Въ това време крѣчмата малко по малко се изпълняше съ хора. Крѣчмарьтъ, намѣсто да услужва на посетителитѣ, за голѣмо очудване на всички, не само че не